

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní JUDr. Martinou Radkovou v právní věci žalobce **L. K.**, bytem H. 1007/4, L., zastoupeného JUDr. Ivou Petrovou, advokátkou se sídlem v Brně, Skopalíkova 11, proti žalovanému **Krajskému úřadu Olomouckého kraje – odbor dopravy a silničního hospodářství**, se sídlem v Olomouci, Jeremenkova 40a, **o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 9. 2013, č. j. KUOK 77016/2013, sp. zn. KÚOK/67570/2013/ODSH-SD/7471, ve věci přestupku,**

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**
- III. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného, označeného v záhlaví. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Šumperk ze dne 2. 7. 2013, čj. MUSP 52055/2013, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku

podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., kterého se dopustil tím, že dne 14. 11. 2012 v 7:52 hodin v obci Loučná nad Desnou na silnici I/44 u domu č.14 ve směru od obce Velké Losiny na obec Jeseník řídil osobní motorové vozidlo zn. Rover 75, r.z. X, přičemž v úseku, kde je největší dovolená rychlost 50 km/h, mu byla silničním laserovým zařízením typu MicroDigiCam LTI naměřena rychlost jízdy 107 km/h. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h mu byla jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 103 km/h a tím překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci o 53 km/h. Za to mu byla uložena pokuta ve výši 6.000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců.

[2] V žalobě žalobce namítal, že dne 16. 4. 2013 před vydáním rozhodnutí podal žádost o projednání věci na Městském úřadě v Blansku, jednalo se o postoupení věci podle § 55 odst. 3 zákona o přestupcích. O této žádosti nebylo rozhodnuto a žalobce byl tak krácen na svých právech. Proto namítl dne 12. 6. 2013 podjatost všech pracovníků Městského úřadu v Šumperku a dále podjatost nadřízeného orgánu – krajského úřadu, kterou žalobce specifikoval 8. 7. 2013 – uvedl, kterých pracovníků se podjatost týká. O této námitce podjatosti nebylo rozhodnuto a tím byla porušena základní práva na spravedlivý proces, daná Ústavou. Žalobci bylo doručeno rozhodnutí, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku bez toho, aby se mohl ve věci při jednání vyjádřit a uvést důkazy na svou obranu. Rozhodnutí je protizákonné, a proto žalobce navrhoval, aby bylo zrušeno, věc vrácena a bylo rozhodnuto o všech jeho návrzích a námitkách. Žalovaný uvedl, že žalobce neuplatnil námitku podjatosti úřední osoby bez zbytečného odkladu, a proto se jí nezabýval. Je nepochybné, že účastník řízení může námitku podjatosti úřední osoby namítat podle § 14 odst. 2 s. ř., jakmile se o ní dozví. Nikde není ve správním řádu uvedena lhůta, ve které tak má učinit. Usnesení ze dne 2. 9. 2013, o kterém se žalovaný zmiňuje a v kterém měl rozhodnout vedoucí odboru dopravy Městského úřadu Šumperk, že M. K., DiS., není podjatá, nebylo nikdy žalobci doručeno, nebylo mu doručeno ani to, že by nebylo vyhověno jeho žádosti o postoupení věci na MÚ v Blansku. Tím byla krácena práva žalobce na spravedlivý proces a o přestupku rozhodovala neoprávněná osoba v rozporu se zákonem.

[3] Žalovaný ve vyjádření k žalobě vyhodnotil, že jsou zcela totožné s odvolacími a s těmi se žalovaný vypořádal v žalobou napadeném rozhodnutí. Na svých závěrech žalovaný nadále setrval. Žalovaný byl přesvědčen, že zjištěné skutečnosti objasňují skutečný stav věci a spolehlivě prokazují, že žalobce porušil zákon o silničním provozu, a tím naplnil skutkovou podstatu přestupku, který mu byl kladen za vinu.

[4] V replice žalobce dodal, že postup správního orgánu I. stupně byl nezákonný a to, že se nezabýval skutečnostmi rozhodnými pro spáchání přestupku. Žalovaný se s námitkami žalobce nevypořádal a není řešeno, zda žalobce porušil zákon o silničním provozu a naplnil skutkovou podstatu přestupku, který je mu kladen za vinu. Žalobce byl zkrácen na svých zákonných právech, od počátku žalovaný procesně chyboval. První zásilka byla doručena otci žalobce, s námitkou podjatosti

se žalovaný nevypořádal vůbec tak, jak s žádostí o projednání (delegaci) na jiný úřad.

[5] Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), tedy ke dni 6. 9. 2013, s přihlédnutím k době spáchání přestupku, jak je rozvedeno dále v textu rozsudku.

[6] Ze správního spisu soud ve vztahu k souzené věci zjistil z oznámení přestupku jeho spáchání tak, jak je uvedeno v úvodu odůvodnění tohoto rozsudku. Žalobce se k jeho spáchání nevyjádřil, pouze oznámení podepsal. Podle úředního záznamu ze dne 5. 12. 2012 dopravní značení nebylo porušeno ani zakryto.

[7] Podle záznamu o přestupku – výstupu z rychloměru bylo zaznamenáno mj. vozidlo, jeho registrační značka a spáchání přestupku, jak bylo popsáno shora. Jako stanoviště bylo uvedeno: Loučná nad Desnou, dům č. 14. Rychloměr měl platný ověřovací list.

[8] Podle protokolu o jednání ze dne 8. 1. 2013 se žalobce k tomuto jednání, ač převzal předvolání a oznámení o zahájení řízení 21. 12. 2012 do vlastních rukou, nedostavil, ani se neomluvil. Přestupek byl proto projednán v nepřítomnosti žalobce. Spis a dokazování byly rozšířeny o mapky s určením místa měření.

[9] Rozhodnutím ze dne 22. 1. 2013 byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku specifikovaného shora.

[10] V odvolání proti tomuto rozhodnutí žalobce namítal, že neobdržel předvolání k projednání přestupku, nemohl se seznámit s materiály ve spisu, nemohl se vyjádřit a tak byl krácen na svých právech. V bydlišti žalobce bydlí i jeho otec, který se jmenuje stejně. S otcem se žalobce nestýká. Dne 21. 12. 2012 žalobci nebylo doručeno žádné předvolání, byl v zaměstnání a o tom, že bylo nařízeno jednání na 2. 1. 2013, se vůbec nedozvěděl, nemohl se tedy omluvit a nebyly splněny podmínky pro to, aby přestupek byl projednán v nepřítomnosti žalobce. Žalobce uvedl, že se chce se spisem seznámit a vyjádřit ke všem důkazům. Žádal o zrušení rozhodnutí, nařízení jednání a poskytnutí lhůty k seznámení s důkazním materiálem.

[11] K výzvě správního orgánu I. stupně sdělila Česká pošta, s. p., číslo občanského průkazu příjemce předvolání, doručeného dne 21. 12. 2012. Toto číslo bylo odlišné od čísla občanského průkazu, který byl předložen řidičem při zjištění přestupku. Proto rozhodnutím ze dne 19. 3. 2013 správní orgán I. stupně zrušil své rozhodnutí o přestupku a vrátil si věc k novému projednání s odkazem na § 87 a § 90 odst. 1 písm. b) s. ř.

[12] Písemností ze dne 17. 4. 2013 požádal žalobce o postoupení věci MÚ v Blansku s ohledem na jeho trvalé bydliště v Letovicích.

[13] Oznámení o zahájení řízení a předvolání ze dne 22. 4. 2013 bylo doručeno žalobci tzv. fikcí. Součástí této písemnosti bylo sdělení, že k projednání je prioritně příslušný správní orgán, v jehož územním obvodu byl přestupek spáchán, neboť ve věci není vyloučen předpoklad provádění dokazování, s odkazem na § 73 odst. 2 zákona o přestupcích, ekonomickou nevýhodnost, časovou prodlevu a mnoho dalších komplikací. K usnadnění projednávání by postoupení věci nevedlo.

[14] Dne 13. 5. 2013 byl přestupek opětovně projednán v nepřítomnosti žalobce. V závěru protokolu je zaznamenáno, že 15 minut před zahájením jednání telefonoval žalobce, který se omluvil pro náhlou nemoc, byl stanoven náhradní termín jednání na 22. 5. 2013. Z toho jednání se žalobce rovněž písemně omluvil a zaslal potvrzení lékaře ze dne 13. 5. 2013 a ze dne 20. 5. 2013.

[15] Faxovým podáním ze dne 12. 6. 2013 žalobce namítl podjatost všech pracovníků MÚ Šumperk a krajského úřadu, protože nebylo rozhodnuto o žádosti žalobce o postoupení věci. Toto podání bylo doplněno písemně dne 12. 6. 2013 (doručeno 13. 6. 2013).

[16] Dne 13. 6. 2013 byl přestupek projednán v nepřítomnosti žalobce.

[17] Usnesením ze dne 13. 6. 2013 byla žalobci stanovena lhůta pěti pracovních dnů k doplnění námítky podjatosti o konkrétní osoby a zdůvodnění jejich podjatosti; správní orgán dodal, že na žádost o postoupení odpověděl v písemnosti, jejíž součástí bylo předvolání, písemnost byla doručena podle § 24 odst. 1 s. ř. Usnesení bylo doručeno žalobci dne 28. 6. 2013.

[18] Rozhodnutím ze dne 2. 7. 2013 byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku.

[19] Dne 9. 7. 2013 (podáno k poštovní přepravě 8. 7. 2013) bylo doručeno žalobcem doplnění námítky podjatosti o jména pracovníků (kopie abecedního seznamu pracovníků s uvedením telefonních konaků a e-mailového spojení, celkem 11 stran), jichž se týká podjatost. Ohledně důvodů podjatosti žalobce odkázal na svůj dopis ze dne 12. 6. 2013.

[20] V odvolání žalobce namítal, že o jeho žádosti o postoupení nebylo rozhodnuto, o námítce podjatosti taktéž nebylo rozhodnuto a bylo mu doručeno rozhodnutí, které bylo vydáno poté, co věc byla projednána v jeho nepřítomnosti.

[21] Přípisem ze dne 21. 8. 2013 sdělil žalovaný správnímu orgánu I. stupně, že takto široce koncipovanou námítku je třeba posoudit jako námítku vůči konkrétní oprávněné úřední osobě, která věc projednávala a rozhodnout o ní je příslušný vedoucí odboru městského úřadu

[22] Usnesením ze dne 2. 9. 2013 správní orgán I. stupně žádost o vyloučení úřední osoby M. K., DiS., a všech ostatních úředních osob zamítl, protože žalobce svou námitku konkrétně neodůvodnil. Usnesení bylo doručeno žalobci 16. 9. 2013 do vlastních rukou.

[23] V žalobou napadeném rozhodnutí žalovaný k námitce proti projednání přestupku v nepřítomnosti žalobce odkázal na § 74 odst. 1 zákona o přestupcích a uvedl, že před jednáním byla doručena správnímu orgánu pouze námitka podjatosti, nikoli omluva z jednání. Námitka podjatosti není ani důležitým důvodem podle § 74 odst. 1 zákona o přestupcích. Žalobce se svou nepřítomností sám připravil o účast na jednání a možnost vyjádřit se k věci. Žalovaný zrekapituloval skutkový a právní závěr správního orgánu I. stupně, ztotožnil se s ním a popsal, ze kterých důkazů spáchání přestupku vyplynulo. K námitce proti nepostoupení věci žalovaný odkázal na § 55 odst. 1 a 3 zákona o přestupcích a zdůraznil, že zákon pro postoupení stanoví podmínky, zejména usnadnění projednání nebo postup z jiného důležitého důvodu, který musí být výjimečný, projednání pak musí být hospodárnější a rychlejší. To, že žalobce bydlí v jiném obvodu, není důvodem pro postoupení. Pokud důvody žádosti o potupení nejsou relevantní, správní orgán účastníka řízení vyrozumí přípisem a pokračuje v řízení. Nejde o žádost podle § 45 s. ř. a řízení o žádosti. Posouzení žádosti je na volné úvaze správního orgánu. Žalobce byl vyrozuměn písemností ze dne 22. 4. 2013, jejíž součástí bylo oznámení o zahájení řízení a předvolání o tom, že důvody k postoupení neshledal. Tak byl žalobce vhodným způsobem vyrozuměn. Ohledně námítky podjatosti, byť je předmětem samostatného řízení, žalovaný odkázal na § 14 odst. 1 a 2 s. ř. s tím, že postačuje pochybnost o podjatosti, která je doložitelná a přezkoumatelná, což v daném případě splněno nebylo. Jednak žalobce uplatnil námitku podjatosti poté, co nebylo vyhověno jeho žádosti o postoupení a po výzvě k doplnění námítky žalobce zaslal správnímu orgánu jmenný (telefonní) seznam všech zaměstnanců obce. S odkazem na přípis žalovaného k posouzení námítky podjatosti podtrhl žalovaný, že nelze bez povšimnutí přejít důvod namítané podjatosti, jímž mělo být nevyhovění žádosti o postoupení věci, stejně jako doba, kdy byla námitka uplatněna, přičemž žalovaný vypsál sled procesních úkonů žalobce a nadnesl, že zůstává otázkou, proč žalobce neuplatnil námitku podjatosti v době, kdy se o řízení dozvěděl, tj. 8. 2. 2013 po doručení oznámení o zahájení řízení, ale až se značným časovým odstupem. Tudíž námitka nebyla v souladu s § 14 odst. 2 s. ř. vznesena bez zbytečného odkladu. Odkladný účinek odvolání proti usnesení o zamítnutí námítky podjatosti nemá, byť správní orgán nese riziko, že odvolací orgán bude mít na námitku podjatosti jiný názor. Překážkou dalšího řízení a rozhodnutí o odvolání to však není.

[24] Rozhodnutím ze dne 29. 10. 2013 žalovaný usnesení správního orgánu I. stupně potvrdil a odvolání zamítl, s odkazem na § 14 odst. 1 až 3 s. ř. Námitku lze vznést pouze k úřední osobě, nikoli vůči správnímu orgánu jako takovému. Nelze namítat ani podjatost proti osobám, které nejsou úředními osobami – tj. označením všech osob správních orgánů I. a II. stupně. Proto i žalovaný hodnotil námitku podjatosti jako námitku vůči oprávněné úřední osobě M. K., DiS., o níž rozhodl vedoucí odboru dopravy správního orgánu I. stupně. Žalobcem předkládané skutečnosti nezaložily pochybnost o podjatosti této osoby, nevyhovění žádosti

o postoupení věci jí není, nebyly zjištěny ani jiné skutečnosti zakládající pochybnost o nepodjatosti. Naopak, z jednotlivých provedených úkonů oprávněné úřední osoby je patrné, že tato jednala v zájmu maximální ochrany práv žalobce.

[25] Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

[26] K zániku odpovědnosti za přešůpek podle § 20 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přešůpcích, ve znění pozdějších předpisů, nedošlo, protože přešůpek se stal 14. 11. 2012 a napadené rozhodnutí nabylo právní moci 23. 9. 2013.

[27] Dále soud konstatuje, že skutková podstata přešůpku podle účinné právní úpravy existuje i ke dni vydání rozsudku, a to včetně shodné právní úpravy sankcí, proto posuzoval souzenou věc podle hmotněprávní úpravy účinné v době spáchání přešůpku v souladu s § 7 odst. 1 zákona o přešůpcích.

[28] Podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění účinném ke dni spáchání přešůpku i ke dni vydání napadeného rozhodnutí, *fyzická osoba se dopustí přešůpku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 40 km.h-1 a více nebo mimo obec o 50 km.h-1 a více.*

[29] První žalobní námitka, že ve věci bylo správním orgánem I. stupně o přešůpku meritorně rozhodnuto a přitom nebyla vyřízena žádost o postoupení věci, je nedůvodná. Písemností ze dne 22. 4. 2013 byl žalobce vyrozuměn o stanovisku správního orgánu I. stupně, na žádost reagoval a proto je třeba odmítnout tvrzení žalobce, že žádost zůstala bez povšimnutí. Soud dává za pravdu žalovanému v tom, že nešlo řízení o žádosti ve smyslu § 44 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Podle § 44 odst. 1 správního řádu *řízení o žádosti je zahájeno dnem, kdy žádost nebo jiný návrh, kterým se zahájuje řízení (dále jen "žádost"), došel věcně a místně příslušnému správnímu orgánu.* Žadostí o postoupení se řízení nezahájuje. Řízení je postupem, jehož výsledkem je správní akt; postup, kdy za součinnosti účastníků řízení se tvoří rozhodnutí a při tomto postupu jsou tyto osoby vybaveny procesními právy a povinnostmi; postup probíhající v právní formě od zahájení řízení, přes zjišťování podkladů rozhodnutí a jeho vydání po nápravné prostředky a případnou exekuci (podle § 9 správního řádu *správní řízení je postup správního orgánu, jehož účelem je vydání rozhodnutí, jímž se v určité věci zakládají, mění nebo ruší práva anebo povinnosti jmenovitě určené osoby nebo jímž se v určité věci prohlašuje, že taková osoba práva nebo povinnosti má anebo nemá.*). Podle § 55 odst. 3 zákona č. 200/1990 Sb., o přešůpcích, *místně příslušný správní orgán může k usnadnění projednání přešůpku nebo z jiného důležitého důvodu postoupit věc i bez souhlasu účastníků řízení jinému věcně příslušnému správnímu orgánu, v jehož územním obvodu se pachatel zdržuje nebo pracuje.* Postoupení věci je procesním úkonem správního orgánu, nejde o řízení, jehož výsledkem by bylo vydání rozhodnutí ve smyslu § 9 či § 67 odst. 1 správního řádu (podle kterého *rozhodnutím správní orgán v určité věci zakládá, mění nebo ruší práva anebo povinnosti*

jmenovitě určené osoby nebo v určité věci prohlašuje, že taková osoba práva nebo povinnosti má anebo nemá, nebo v zákonem stanovených případech rozhoduje o procesních otázkách.). O žádosti lze hovořit tam, kde se jedná o právo – žalobce však právo na postoupení věci nemá, takový postup záleží při splnění zákonných podmínek na správní úvaze správního úřadu. Postoupení věci nezakládá právo účastníka řízení a nezasahuje do jeho právních poměrů, jde spíše o technicko-organizační úkon správního úřadu (srov. i Vopálka, Vladimír in Hendrych, D. Správní právo. Obecná část. 7. vydání, Praha : C. H. Beck, 2009, s. 385, marg. 439). Ustanovení § 55 odst. 3 přestupkového zákona však nezakládá správnímu orgánu povinnost postoupit věc správnímu orgánu, v jehož obvodu předvolaná osoba bydlí (srov. rozsudek nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2014 čj. 6 As 128/2013-37); pokud správní orgán v přestupkovém řízení neshledá k žádosti účastníka důvody pro postoupení věci dle § 55 odst. 3 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, sdělí to účastníkovi ve formě sdělení, tj. jiným úkonem dle části čtvrté správního řádu z roku 2004 (podle rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 28. 1. 2014, čj. 42 A 2/2012-49). S ohledem na uvedené nebyl povinen správní orgán I. stupně vydávat rozhodnutí, a to ani samostatně, zákon mu takovou povinnost neukládá. Legitimní očekávání žalobce nebylo porušeno, neboť byl o nepostoupení a jeho důvodech vyrozuměn.

[30] Druhá žalobní námitka týkající se podjatosti je lichá. Soud se ztotožnil se závěry správních orgánů, resp. žalovaného. Podle § 14 odst. 1 správního řádu *každá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu (dále jen "úřední osoba"), o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti, je vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit.* Institut podjatosti souvisí s rovností účastníků v řízení, nestranností správních úřadů a zásadou podle § 2 odst. 1 správního řádu, podle kterého *přijaté řešení má odpovídat okolnostem daného případu.* Pojmově se podjatost vztahuje pouze na úřední osobu podle 14 odst. správního řádu, resp. na oprávněnou úřední osobu podle § 15 odst. 1 správního řádu, jíž je osoba, která provádí *úkony správního orgánu v řízení oprávněná k tomu podle vnitřních předpisů správního orgánu nebo pověřená vedoucím správního orgánu.* V projednávané věci podle záznamu o určení osoby oprávněné provádět úkony ve správním řízení ze dne 30. 11. 2012 byla podle § 15 odst. 2 správního řádu určena M. K., DiS., referentka odboru dopravy. Ani poměr této osoby k věci či žalobci ani její zájem na výsledku řízení nebyl s ohledem na okolnosti projednávané věci shledán jejím nadřízeným – vedoucím odboru, ani žalovaným a ani soudem. Ostatně sám žalobce žádný takový důvod neuvádí, nepostoupení věci Městskému úřadu v Blansku, tedy řádný (dobrý) výkon správy, jím být skutečně nemůže. Tak nebyla jmenovaná vyloučena z žádného úkonu v předmětném řízení. Soud se ztotožňuje s hodnocením správních orgánů sledu a obsahu úkonů žalobce a závěrem, že námitka podjatosti, krom její bezobsažnosti, nebyla vznesena bez zbytečného odkladu. Žalobce svými tvrzeními také nezdůvodňuje, proč nebyla uplatněna ihned, když se o řízení a konkrétné oprávněné osobě dozvěděl – tedy nejpozději 8. 2. 2013 doručením prvního (později k prvnímu odvolání žalobce autoremedurou zrušeného) rozhodnutí o přestupku ze dne 22. 1. 2013. Deklaratorní

rozhodnutí o námitkách, včetně rozhodnutí žalovaného o odvolání proti usnesení o námitce podjatosti. Soud namítanou nezákonnost spočívající v pozdním rozhodnutí o námitce podjatosti neshledal, již i proto, že se k této otázce vyjádřil žalovaný v samotném napadeném rozhodnutí (shodným s rozhodnutím ze dne 29. 10. 2013).

[31] Třetí žalobní námitkou brojl žalobce proti projednání přestupku v jeho nepřítomnosti. Žalobce se omluvil pouze z prvních dvou nařízených jednání (13. 5. a 22. 5. 2013), z jednání 13. 6. 2013 se pak vůbec neomluvil. Soud se ztotožňuje s žalovaným v tom, že podání ze dne 8. 7. 2013 – doplnění námitky podjatosti o jmenný seznam pracovníků Městského úřadu Šumperk nelze v žádném případě považovat za omluvu. Každé podání podle § 37 odst. 1 věta druhá správního řádu se *posuzuje podle svého skutečného obsahu a bez ohledu na to, jak je označeno*. Citované podání se o jednání ani omluvě žalobce vůbec nezmiňuje. Proto jeho posouzení proběhlo zcela řádně a bez jakýchkoliv pochyb s výsledkem, že o omluvu se jednat ani nemohlo. Tuto námitku shledal soud jako neopodstatněnou.

[32] Závěrem soud shrnuje, že námitky žalobce byly nedůvodné, k návrhu žalobce na postoupení věci se správní orgán I. stupně vyjádřil v písemnosti ze dne 22. 4. 2013, o podjatosti rozhodl řádně a včas, což bylo stvrzeno poté rozhodnutím žalovaného a tento postup aproboval i soud a námitka, že projednání přestupku bylo nezákonně provedeno v nepřítomnosti žalobce byla rovněž vyvrácena již jen tou skutečností, že se žalobce vůbec neomluvil. Všechna existující rozhodnutí byla žalobci řádně doručena. Ostatně, jinak by proti nim nemohl projít.

[33] Vzhledem k výše uvedenému soud žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou.

[34] Soud nepřiznal náhradu nákladů řízení úspěšnému žalovanému, protože žádné náklady řízení neúčtoval a soud žádné ze spisu nezjistil a žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, protože v něm nebyl úspěšný (§ 60 odst. 1 s. ř. s.).

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Olomouci dne 9. 2. 2015

Za správnost vyhotovení:
Ing. Petra Rýparová

JUDr. Martina Radkova v. r.
samosoudkyně